

Bestsellerová autorka časopisu SPIEGEL

Charlotte Lucas

LUCIE v oblacích

A woman in a yellow dress is floating in the sky, holding a large red balloon. The background is a bright blue sky with soft, white clouds. The overall style is painterly and whimsical.

Co dokáže změnit jedno přání?

Ukázka z knihy:

„Co to tamhle je?“ Gabriel i Jonathan se předklonili, jako by se taky chtěli podívat pod lavičku. Tavor očuchával cosi červeného.

„To je jen pytlík,“ podotkl Gabriel. „Asi se mu zatřepotal před nosem. Tavore, pusť!“ Odtáhl ho. Pes to vzal s klidem, zase se svalil na břicho.

„Proč lidi musejí takhle trousit odpadky po okolí?“ nadával Gabriel, když si znovu sedal.

„Hrozný,“ přizvukoval mu Jonathan a kroutil hlavou.

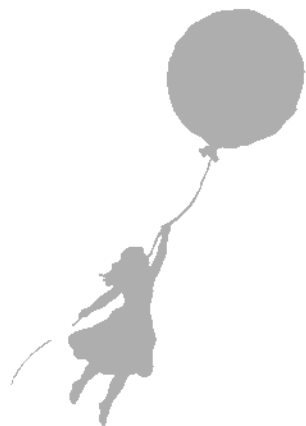
„Jo.“ V tomto ohledu byli s nakladatelem zajedno, zjistili to už před lety – jakmile šlo o tohle téma, přihlásil se v nich o slovo páprda.

„To není pytlík,“ všiml si Jonathan a ukázal na pohupující se splasklou gumu, kterou Gabriel držel konečky prstů. Na jejím konci visel provázek s kartičkou. „To je prasklý balonek. S pohlednicí.“

„To vidím taky.“ Gabriel sáhl druhou rukou po pohlednici a otočil ji tak, aby si ji mohli oba přečíst. Mlčky zírali na rukou naškrábaná písmena...

LUCIE
v oblacích

Charlotte Lucas

LUCIE v oblacích

Přeložila Zuzana Schwarzová

Copyright © 2025 by Hoffmann und Campe Verlag, Hamburg
Translation © Zuzana Schwarzová
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6464-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-6463-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-950-8 (print)

Pro Luzii, Erica, Rebeccu a Markuse.

A pro Nadju. Především pro Nadju.

*My všichni, kdo sníme a přemýšlíme,
jsme účetními nebo jejich pomocníky.
[...] Účtujeme a zaznamenáváme ztráty.*

FERNANDO PESSOA (1888–1935)

Prolog

Úterý, 17. září večer

Červený nafukovací balonek už se téměř dotkl vody, když vtom se ho zmocnil vítr a prudkým závanem ho opět vynesl do nebe. A tak se kolébavě vznášel k severozápadu, točil se kolem vlastní osy a na břehu Labe pak znovu ztratil výšku. Pomalu klesal k zemi, škrtnul o několik černých kamenů na souši a o pár metrů dál se zachytil v křoví.

„Koukněte, tamhle něco přistálo!“ To vyskočil jeden z osmi teenagerů – pěti chlapců a tří dívek –, kteří rozdělali ohýnek nedaleko pláže Strandperle, aby u piva a hudby oslavili devatenácté narozeniny jedné z přítomných. Doběhl k červenému balonku, vysvobodil ho z větviček a vrátil se s ním ke kamarádům.

„Podívejte!“ Svalil se na velkou piknikovou deku a všem ukázal pohlednici připevněnou provázkem k balonku. Písmo na ní bylo kostrbaté. Jedna z dívek sáhla po pohledu a začala z něj nahlas předčítat:

Pane bože, můj táta je u tebe v neby –
mohl bis mi prosím poslat jiného?
S celého srce tvoje Lucie v oblacích

Chvilí všichni dojatě mlčeli.

„Musíme ho poslat zpátky,“ prohlásila předčítající dívka. „Stojí tady, že je to soutěž nafukovacích balonků.“ Poklepal na text stojící pod zpáteční adresou. „Tady, hračkářství ‚Mikado‘, tam se musí zase vrátit.“

„Uděláme to hned zítra!“ prohlásil kluk, který měl dívku moc rád. Vzal balonek a zastrčil kousek provázku pod roh bedny s pivem, kterou s sebou přitáhli na pláž.

Dál poslouchali hudbu, pili, povídali si a smáli se – a pak, aniž to někdo z nich zpozoroval, se motouz zpod bedny vysmekl a balonek mohl pokračovat v letu. Stačil malý proud větru a už se nesl směrem ke čtvrti Blankenese.

Když za dvě hodiny hasili oheň, sbírali lahve a odpadky, které po nich zůstaly, zjistili, že balonek i s pohlednicí zmizel.

„Škoda!“ posteskla si dívka. „Je pryč.“

„Najde ho někdo jiný,“ utěšoval ji chlapec, který jí při tom položil ruku kolem ramen.

„Snad,“ odvětila.

„Určitě,“ přizvukovala kamarádka, která předtím četla text na pohlednici. „A snad Lucie najde nového tatínka.“ Všichni souhlasně pokyvovali.

Pak se ztěžka vydali po strmých a úmorných schodech vedoucích od pláže nahoru k ulici Elbchaussee, kde parkovali. Nikomu z nich nepřišlo na mysl, že schodům se říká Žebřík do nebe.

Pondělí, 16. září

Gabriel

Jednoho zářijového pondělního rána si Gabriel Bach uvědomil, že něco ztratil. Nebyla to žádná věc, nepostrádal brýle ani klíčky od auta nebo peněženku. Ne, to nebylo ono. Gabriel Bach seděl u psacího stolu, díval se ven na Labe, po němž se pomalu šinuly dvě kontejnerové lodě, a ke svému velkému zděšení zjistil, že mu chybí něco zásadního: důvod žít.

Od brzkých ranních hodin seděl tady, u otevřeného notebooku s prázdným wordovým dokumentem na obrazovce a skálopevně – což dělal denně už posledních šest týdnů – sám sebe přesvědčoval, že konečně začne pracovat na svém novém románu. Jenomže nic. Kde nic, tu nic. Ani v hlavě, ani v srdci, nikde žádná myšlenka, věta nebo třeba jen jediné slovo. Gabriel Bach byl prázdný.

Před hodinou měl důležitou schůzku se svým nakladatelem Jonathanem N. Griefem, aby si s ním, redakcí, marketingem a obchodním oddělením promluvil o novém projektu. Gabriel u Griefson & Books vydal už devět knih, dvě pod svým skutečným jménem, sedm pod pseudonymem Henri Fjord. Jménem, které mělo znít tak nějak hambursky a současně vzbuzovat touhu po nekonečných dálavách Skandinávie.

Plán vycházel, jeho posledního románu se jen v německojazyčném prostoru prodalo přes 800 tisíc výtisků, navíc vyšel ve dvaceti čtyřech zemích. Tisk už ho překřtil na „německého Nicholase Sparkse“, a kdyby Gabriel Bach nebyl tak strašně smutný, už by se snad nikdy nepřestal smát.

Zazvonil telefon ležící na stole vedle počítače a na displeji se objevilo Jonathanovo jméno. Jestli Gabriel počítal správně, bylo to

jedenácté nakladatelovo volání za poslední hodinu a vyzvánění mu v uších drnčelo stále ostřeji. Po pátém zazvonění spadl hovor do hlasové schránky, kde už dalších deset zpráv od Jonathana čekalo na to, aby si je Gabriel poslechl.

Vstal, telefon nechal ležet a místo něj vyndal z vrchní zásuvky psacího stolu své ošuntělé vydání *Knihy neklidu* Fernanda Pessoy. Nosil ho s sebou už roky. Fiktivní zápisky pomocného účetního Bernarda Soarese, které si portugalský autor vymyslel, byly navzdory názvu to jediné, co Gabriela dokázalo alespoň trochu uklidnit v jeho emoční propasti, do níž se s postupujícím věkem propadal stále častěji a hlouběji. A dnes – dnes útěchu potřeboval víc než kdy jindy, protože cítil, že nejenže dospěl na samé dno, ale že ho definitivně prorazil.

S knihou v podpaží sestoupil po rozvrzaných dřevěných schodech, přičemž na posledním stupni téměř zakopl o Tavora, který ze sebe vydal nelibé zavrčení, nehnul se však z místa. Gabrielův letitý černý hladkosrstý retrívr si pro své dlouhé šlofiky nacházel s neomylným instinktem vždy taková místa, kde s největší pravděpodobností mohl přivodit páníčkův pád. Gabriel na něj syknul káravé „Benzo“, načež chlupáč alespoň cuknul ušima.

Potomek z vrhu B se oficiálně jmenoval Benzo, přesněji řečeno Benzodiazepin, což chovatel, od nějž Gabriel psa před dvanácti lety koupil, nepochopil a ani mu to nepřipadalo vtipné. Snad proto, že se v zákoně o návykových látkách tak nevyznal a na rozdíl od Gabriela jím ještě nikdy nezmítaly vlny života natolik, že by bylo možné je zkrotit jediné silnými uklidňujícími prostředky.

Gabrielovi každopádně už tenkrát jméno připadalo víc než přiléhavé, protože už jako štěně měl Benzo v sobě na rozdíl od svých sourozenců takovou míru lenosti, že bylo na místě mluvit o sedaci. S léty se to přirozeně nezlepšovalo, něco v Benzově systému zřejmě nemělo ani tušení, že je ve skutečnosti *psem*, který by měl od přírody nejradši hodiny pobíhat venku. A proto tedy Benzo – nebo po domácku Tavor, obchodní značka lorazepamu.

To, že byl Benzo navíc černý, pro Gabriela zprvu nemělo většího významu. Ale teď už víc než dobře chápal, co měl Winston Churchill na mysli oním „černým psem“, svým temným průvodcem.

„Pojď, starouši!“ Sehnul se a podrbal psa po hebkých zádech, načež se Tavor velmi, velmi pomalu zvedl a ztěžka následoval páníčka ze dveří. Gabriel si vzal z věšáku šedou větrovku, pak vklouzl do vyšlapaných tenisek, které se ani nenamáhal rozvázat. Následně se prohlédl v zrcadle nad vintage stolkem, jenž mu sloužil jako odkládiště klíčů, peněženky a pošty.

Hleděla na něj unavená tvář. Unavená bledá tvář s prošedivělým světlým strništěm a bledě modrýma zarudlýma očima. Pihy všude po čele, nose a tvářích už byly jen smutnou připomínkou dob, kdy se v jeho životě vyskytovala nějaká žena, která mu po nich něžně přejížděla prsty a označovala je za „roztomilé“. Gabrielovy rovněž prošedivělé blond vlasy by už dávno snesly umytí i holiče. Teď jen sáhl do kapsy u bundy po černé vlněné čepici s lebkou, logem fotbalového klubu St. Pauli, a nasadil si ji.

Mladistvý z povolání. Tak ho jednou označila jeho tehdejší přítelkyně či milenka, nebo jak ji nazvat. Někdy krátce po jeho osmatřicátých narozeninách a prvním bestselleru. S pohledem na jeho vytahané džíny, tenisky a triko s dlouhými barevně odlišnými rukávy poukazovala na to, že pro muže, který „brzo přijde do nejlepších let“ a „v jeho pozici“, by možná bylo na místě oblékat se trochu seriózněji.

Tehdy se Gabriel nahlas zasmál a odvětil, že coby kreativec si může pobíhat, jak chce, koneckonců nepracuje ani v dozorčí radě banky, ani v žádném jiném odvětví, které by předepisovalo oblek, kravatu a derby polobotky.

Zrovna v této chvíli si však nic nepřál toužebněji než právě takové místo. Práci, kterou by prostě odbavoval, měsíc co měsíc, týden co týden, den co den. Něco, co by ho dostatečně vytěžovalo, aby o sobě nemusel přemýšlet, a zároveň si nežádalo jeho srdce. Srdce, v němž zela velká temná a vše požírající díra.

Ještě jednou zaslechl zvonění mobilu, který nechal nahoře v pracovně. Vrhł poslední pohled do zrcadla, stáhl si čepici hlouběji do čela a opustil spolu s Tavorem dům, aniž zamkl. Bylo mu jedno, jestli ho někdo vykrade. Stejně už neměl co ztratit, majetek mu byl lhotejný.

Venku se do něj okamžitě opřel poryv větru, který mu zároveň vehnal do očí písek z nábřeží. Jednou rukou si chránil obličej a sestupoval k lavičce na břehu. Posadil se a vedle sebe na zašedlé dřevo položil knihu, zatímco Tavor sebou vyčerpaně plácl do písku, aby pokračoval ve spánku. Gabriel zamyšleně pozoroval červeno-bílý dolní maják, který před ním trčel z vln Labe jako varovně zdvižený prst.

Maják vídal, když se v noci díval z okna, a zatímco bloumal během bezesných nocí po svém domku na blankeneském nábřeží, ho zas a znovu zapřísahal, aby mu ukázal správnou cestu, protože sám už dávno ztratil kurz. Několikametrová věž vytrvale mlčela, jak jinak, a při tom jen bezcílně blikala do dálky oslňujícím světelným paprskem.

Gabriel se předklonil, opřel se lokty o kolena a skryl obličej v dlaních. Ve větru na lavičce takhle vytrval minutu, nebo možná i hodinu, a bojoval s takřka nepřekonatelným puzením vstát a začít tlouct hlavou do grafitově černých kamenů navršených podél vody do ochranného valu.

Hlasité troubení lodní sirény ho přinutilo pozvednout zrak. Směrem k ústí řeky do moře prorážel vlny výletní parník vysoký jako mraкодrap, na palubě davy mávajících pasažérů, kteří nastoupili na plavbu z Hamburku kdo ví kam za zvuků monumentální skočné hudby. *Měl bych jet také*, proletělo Gabrielovi hlavou. Ne proto, že by ho snad luxusní plavidlo být jen náznakem lákalo. Ne, v tom zcela souzněl se svým americkým kolegou Davidem Fosterem Wallacem, který před lety zpracoval cestu zaoceánskou lodí ve skvělé knize s názvem *Příšerná zábava – příště raději beze mě* a jehož popisy vedly čtenáře k závěru, že podobné výlety jsou jen pro masochisty.

Gabriela na představě nalodění na zaoceánský parník vzrušovala myšlenka, že by ho od věčného vykoupení z veškerých muk dělil jen malý skok přes zábradlí. Jenomže upřímně, nedokázal by to. I v tom se lišil od Davida Fostera Wallace.

Chvilí hleděl za lodí, pozoroval, jak se s duněním motorů šine k obzoru. Koutkem oka zaznamenal cosi zeleného, co vítr proháněl po pláži. Rychle vyskočil a tak tak, že ještě zachytil cíp prázdného obalu od chipsů, který by v příští vteřině skončil v Labi. Udělal pár kroků

k červenému odpadkovému koši s duchaplným nápisem „Taky si potřebuješ uklidit v hlavě?“, nacpal do něj sáček a asi tak dvě setiny vteřiny se radoval z hrdinského pocitu, že o trošku zlepšil svět.

Pak zase svěsil ramena, vrátil se k psovi a lavičce, posadil se a sáhl po knize. Otevřel ji v místě, kde se mu náhodně rozevřely stránky, a začal číst. S nadějí, že tím trochu uleví bolavému srdci.

„Tak tady vězíš!“

Pondělí, 16. září

Miriam

Moje nejmilovanější, včera jsi ze mě udělala nejšťastnějšího člověka na světě. Dala jsi život naší malé Lucii! Lucie, náš naprosto osobní postrach ulice, už jsem tááák zvědavý, co to bude za človíčka. Bude po mně? Chaotická, náladová a vždycky trochu mimo? Nebo po tobě? Úžasná, skvělá a nadpozemsky krásná!

Jsem vážně strašný vůl, že teď musím sedět ve vlaku a jet do práce místo toho, abych byl s vámi (nikdo ale nemohl tušit, že naše malá žabka bude mít tak naspěch a vypraví se na svět o celých šest týdnů dřív, aby poznala svou úžasnou maminku). V noci se vrátím a už se nemůžu dočkat, až zase sevřu v náručí svou rodinku!

Lásko, zatímco chlápek za mnou strašně nahlas a důležitě řve do telefonu, chci ti napsat, že tě miluju z celého srdce. Tebe i naší malou „Lucy in the Sky“, kterou nám nadělilo nebe. Miluju, miluju, miluju vás, nikdy se to nezmění a...

Miriam Petersenová se opřela na židli a oběma rukama si masírovala bolavý zátylek. Doufala, že by jejímú nezměrnému smutku dnes mohlo

ulevit čtení e-mailů, které jí kdysi Patrick napsal. Bohužel tomu bylo právě naopak. Když pohledem klouzala po přečtených řádcích, měla pocit, jako by ji uvnitř něco rvalo na kusy.

Dnes ráno, než odjela do obchodu, stála Miriam u Patrickova hrobu na hřbitově Diebsteich. Stále ještě v šoku z jeho smrti, stále ještě nechápajíc, že její přítel už tady není. Už tři roky od chvíle, co ve stoosmdesátikilometrové rychlosti narazil na dálnici mezi Hannoverem a Hamburkem do mostního pilíře. Patrick byl na místě mrtvý. Alespoň drobná útěcha pro Miriam – přinejmenším netrpěl.

Ale Miriam teď musela zbytek života strávit bez něj. Musela bez něj zestárnout. Musela to zvládnout sama, musela dál fungovat bez ohledu na to, co se stalo a co se ještě může stát. Už kvůli Lucii. To ona byla často jediným důvodem, který Miriam držel na nohou, kvůli němuž den za dnem vytrvávala, ač to bylo tak těžké. Nebýt dcery, Miriam by nedokázala s jistotou říct, jestli by tady vůbec ještě byla nebo zda by ze zoufalství nenásledovala Patricka.

Bylo to patetické, to věděla. Ale dnes ráno, když tak stála u Patrickova hrobu, si trochu toho patosu dovolila. Stála tam, plakala a současně se snažila vyprávět mu co nejradostnějším tónem o Luciiných narozeninách, které včera oslavila se svými třemi kamarádkami Alissou, Nikou a Lunou. Konečně jí bylo sedm, konečně nebyla ve třídě jediná, které bylo jenom šest!

Také to ale bylo poprvé, kdy s ní Lucie ráno nechtěla jít na hřbitov, a proto Miriam dorazila až dnes a bez dcery. Chvíli se z Luciina odmítnutí nemohla vzpamatovat, ale Alissina matka Rebecca – Beka, současně Miriamina nejlepší kamarádka a Luciina kmotra, ji během společného zdobení obývacího pokoje girlandami uklidnila.

„Už není malé dítě, brzo z ní bude velká holka, která bude chtít být jako ostatní a už ne jen ,ta bez táty‘,“ vysvětlila jí kamarádka.

„Možná,“ odpověděla Miriam – a cítila při tom pořádný knedlík v krku, protože Bečina poznámka okamžitě vyvolala další vzpomínku. Teprve před pár týdny přiběhla Lucie po vyučování do obchodu se slzami v očích, sevřela matku drobnými pažemi kolem krku a pevně se k ní přitiskla. Miriam trvalo skoro dvacet minut, než dceru uklidnila natolik, že jí byla schopná vyprávět, co se stalo. Jestli se

pohádala s někým ve třídě nebo si třeba ublížila při hraní na školním dvoře.

Ano, Lucie byla zraněná. Jenže ne na těle. V slzách a zajíkávě matce vysvětlila, že každé dítě má do příštího týdne za domácí úkol vytvořit na velký kus kartonu koláž s názvem „Já a moje rodina“, která má reprezentovat rodokmen. S fotkami sebe, rodičů, sourozenců, prarodičů, strýčků, tetiček a všech, kdo patří do rodiny.

„A já jsem ve třídě jediná, kdo nemá tátu!“ vzlykala dcera tak zoufale, že by Miriam nejraději hned sáhla po mobilu a zavolala Luciinu učiteli Krügerovi. A zeptala se ho, jestli se nezbláznil, že zadává úkoly, které děti zraňují nebo ponižují. Dobře, v tomto případě zjevně jen jedno dítě, totiž JEJÍ Lucii.

Miriam se musela hodně ovládat, aby před dcerou nedala znát svůj vnitřní vztek. A telefonát panu učiteli Krügerovi by taky k ničemu nebyl. Protože v Luciině základní škole v Eppendorfu – Patrick tu čtvrt označoval za „buržobublinu“, která se se skutečným světem „tam venku“ naprosto mýjí – představovalo údajně přirozené heterosexuální manželství neodmyslitelný životní standard stejně jako SUV a Mini Cooper na příjezdové cestě před vilou.

No dobrá, možná to trochu přehání. Ne všechny Luciiny spolužáky vozí do školy i ze školy šofér, většina rodičů je přísně vzato „normální“, jako ona a Beka (Ta se s Timem, otcem jejích dvou dětí Alissy a Erica, dokonce rozvedla – jak šokující!). Přesto Miriam Luciin smutek natolik vyvedl z míry, že se téměř přestala ovládat a málem se vydala třídnímu učiteli domluvit.

Místo toho však k sobě dál pevně tiskla plačící dceru. Utěšovala ji, hladila po hlavě a říkala: „Ale ty máš tátu! Jen už není s námi, ale někde nahoře v nebi. A odtud na nás každý den dává pozor.“

„Takže můžu do té koláže nalepit tátovu fotku?“ chtěla vědět Lucie, stále ještě mezi vzlyky.

„No samozřejmě že můžeš! Dokonce musíš!“

„Tak dobře.“ Lucie ještě jednou krátce popotáhla a utřela si nos rukávem svetru – a pak se na mámu usmála, jako by se nic nestalo.

„Miri?“ Bečín hlas ji vrátil zpátky. „Jsi v pohodě?“

„Ale jo,“ zakoktala. „Proč?“

„Dvě minuty jsi nic neříkala a jen zírala do prázdna.“

„Ehm,“ odkašlala si Miriam, „jen jsem si vzpomněla na tu hloupost s rodokmenem. Víš, jak Lucie tak hrozně brečela.“

„To mě mrzí!“ vykřikla kamarádka zděšeně. „To jsem nechtěla!“

„Nemůžeš za to,“ uklidňovala ji Miriam a pokusila se o úsměv. „Ty přece nejsi ten idiot, který to dal dětem za úkol.“

„To bylo vážně naprosto mimo!“ Beka energicky potřásla hlavou. „Jako z jiného světa. Alisse se na ten karton ani nevešly fotky všech lidí, které považuje za rodinu!“ Před čtyřmi roky, pár měsíců poté, co se Rebecca s manželem obdivuhodně harmonicky rozešli, Tim poznal novou ženu. Katrin měla také dvě děti z prvního manželství, Käthe a Liesbeth, téměř ve stejném věku jako byli Alissa a Eric.

Protože Beka s Timem se rozhodli pro střídavou péči, kdy děti bydlí jeden týden u matky a druhý u otce, považovali všechny čtyři děti za sourozence. Koneckonců spolu vyrůstali, takže na Alissině koláži měly své místo i Katrin, Käthe a Liesbeth. A Katrinini rodiče, Alissina „bonusová“ babička s „bonusovým“ dědou. „A víš co?“ doplnila Beka se smíchem, „Katrinin bývalý už má taky novou partnerku, která má dokonce tři děti. A její bývalý možná taky a jeho bývalá taky a...“ Protočila oči. „Kdybychom v tom pokračovali pořád dál – tak ani nenajdeme tak velký karton!“

Miriam se smála. Nebo se o to alespoň pokoušela. Protože zatímco Rebečin život byl možná trochu přelidněný, u nich byly jen ony dvě. Její i Patrickovi rodiče sice ještě žili, ale ti Miriamini žili v Cuxhavenu a Patrickovi si před nějakou dobou splnili dlouholetý sen a přestěhovali se do Španělska. „No jo,“ snažila se o nenucený tón, „tak to je, rozvedení rodiče už jsou dneska klasika, hlavně ve velkoměstech.“

„Kdyby to bylo na panu učiteli Krügerovi, tak zjevně ne.“

„To ne,“ přizvukovala nejlepší kamarádce. „A o vdovách ještě nikdy neslyšel!“

„To od tebe a Patricka ale byla nestydatost, jak jste jen mohli?“ Beka se musela zasmát.

Miriam okamžitě vyhrkly slzy, které se rychle snažila skrýt za předstírané kýchnutí. Ale nepodařilo se jí to.

„Promiň, zlato!“ omluvila se Beka už podruhé během několika minut. „To bylo víc než necitlivé a přes čáru.“

„V pohodě!“ uklidňovala ji Miriam. „Vím, jak to myslíš.“

A taky že věděla. Jestli existoval člověk, který s ní jednal vždy s láskou, trpělivostí a velkorysostí, pak to byla Beka. A měla ohromně ráda děti, někdy se dokonce jako dítě i chovala. Na Luciin slavný den vlastnoručně – a zřejmě po hodinách strávených v kuchyni – vytvořila třípatrový narozeninový dort a ozdobila ho malými mořskými pannami z marcipánu.

A přesně tak to Beka při předávání dortu i vyslovila. S důrazem na „panny“, protože to bylo Luciino znamení a amatérská astroložka Rebecca neotřesitelně věřila v sílu hvězd obecně a Měsíce obzvlášť. Skutečnost, že se Lucie před sedmi lety nenarodila dle plánu prvního listopadu, ale výrazně dřív, Beka oslavila se stejnou vervou jako banda opilých fotbalových fanoušků vítězství německého národního týmu. Protože si tím „chudák dítě“ ušetřilo „osud života ve znamení Štíra, což je učiněné utrpení!“

Beka tenkrát nemohla tušit, jak nelítostně osud udeří o čtyři roky později. Tady už nemohly pomoci ani hvězdy a Měsíc, ani celý vesmír dohromady.

„*Lucy in the sky with diamonds*,“ pobrukovala si pro sebe potichu Miriam, když na počítači otevírala složku se soukromými fotkami a pohledem klouzala po obrázcích, které pořídil Bečin bývalý manžel Tim, povoláním také fotograf jako Patrick, pár dní po Luciině narození.

Všichni tři – Lucie, Patrick a Miriam – zářili štěstím na hollywoodské houpačce v jejich tehdejší zahradě, zaliti teplým a měkkým světlem pozdního léta. Následovala fotka Patricka a Lucie, jak leží na posteli a tisknou se k sobě nosy, dcera s rukou vytrčenou do vzduchu a zatatou pěstičkou jako by tím chtěla nebi ukázat, kolik síly a života v ní dřímá.

„*Lucy in the sky with diamonds*...“ Téměř každý večer jí Patrick nebo Miriam zpívali tenhle starý hit od Beatles a vysvětlovali jí, že je to písnička o ní. O holčičce, která jim spadla do klína z nebe.

Lucii nebyly ani tři roky, když otce při ukolébavce přerušila s rozčileným výrazem a poprvé ho opravila. „Lucí!“ zajechla. „Lucí, ne Lusý!“

A dělala to dodnes, opravovala každého, kdo si troufl vyslovit její jméno nesprávně. Miriam s úsměvem vzpomínala, jak tenkrát Patrick omluvně pozvedl ruce. „Dobře, dobře, ty moje Lucinko v oblacích!“ A pak do refrénu vymyslel nový text, který dceři zpíval před usnutím: „Lucí v oblacích, s hvězdami...“

To, že překlad názvu nebyl tak úplně doslovný (a píseň údajně opěvovala LSD), si už ponechali pro sebe – od Patrickovy smrti ale Miriam nedokázala dceři píseň zaspívat ani jednou.

*Picture yourself in a boat on a river
With tangerine trees and marmalade skies
Somebody calls you, you answer quite slowly
A girl with kaleidoscope eyes*

Miriam potichu a zdráhavě zanotovala první sloku, ale hlas se jí už na konci čtvrtého verše chraptavě zlomil a cítila, jak se jí po tváři kutálí slza. Hrdlo jí nesevěřel jen bezmezný smutek. Mnohem horší byl vztek. Vztek, že se to stalo. A tiché proč. Proč, na které zřejmě nikdy nenajde odpověď. Proč? Proč Patrick...?

Zacinkal zvonek. Miriam rychle zaklapla notebook položený na pultu, spěšně si otřela tváře a dvakrát si odkašlala, než pozvedla hlavu a s úsměvem pohlédla ke dveřím.

Pondělí, 16. září

Gabriel

Když se vedle něj na lavičku sesunul Jonathan Grief, trhl sebou tak silně, až dřevěná prkna zapraskala.

„Už dvě hodiny se ti snažím dovolat,“ sdělil mu nakladatel a rozzlobeně si ho měřil svýma pronikavě modrýma očima Henryho Fondy. „Už jsem si říkal, jestli se něco nestalo! Ve dvě jsme měli mít schůzku.“

„Já vím,“ odvětil Gabriel, zaklapl knihu a položil si ji do klína. „Nešlo to.“

„Co nešlo?“

„Ta schůzka nešla. Nemohl jsem přijít.“

„Jsi nemocný?“ Jonathanův výraz se proměnil v ustaraný. „Proč jsi nezavolał?“

„To jsem taky nemohl.“

„Nemohl jsi zavolat?“

„Ne.“

Teď nakladatel působil zmateně. „Co to s tebou je?“

„Nic. Nic se mnou není.“ Gabriel vzdychl a špičkou pravé boty odkopl pár kamínků. „To je právě to.“

„Gabrieli,“ Jonathan se posunul o kousek blíž a položil mu dlaň na rameno, až sebou Gabriel trhl. „Prostě mi řekni, co tě trápí. Nejsm přece jen tvůj nakladatel, ale taky přítel.“

Gabriel chvíli váhal, sklonil pohled ke knize a přemýšlel, jakými slovy by mohl Jonathanovi vysvětlit, co se odehrává v jeho nitru. Jonathan Grief byl skutečně jeho přítel, nebo alespoň něco na ten způsob.

Každopádně to byl člověk, který v něj vždycky věřil. Celé roky a neochvějně, i na začátku, kdy jeho první dva romány zdaleka nebyly

žádné bestsellery. Ba co víc, spolu s vedoucím obchodu Leopoldem a redaktorem mu pomohli najít nový umělecký směr a rozvinout jeho vypravěčský potenciál, takže se z okrajového autora stal miláčkem publika, který dnes mohl vést bezstarostný život plný materiálního komfortu. A který přitom nemusel zrazovat své literární ambice.

Nebo alespoň ne úplně. Přirovnání k Nicholasi Sparksovi koneckonců nebylo z jeho hlavy. Ani jméno Henri Fjord, pod nímž nový směr publikoval. Zvučný pseudonym byl nápad devatenáctileté praktikantky z nakladatelství. Gabriel vděčil Griefson & Books a Jonathnovi za mnohé – a o to těžší teď pro něj bylo, když musel svého vydavatele zklamat a sdělit mu, že už žádný další román nenapíše. Protože už prostě nemůže.

„Došla ti řeč?“ chtěl vědět Jonathan.

„Tady,“ odpověděl Gabriel, vzal knihu z klína, otevřel ji, podržel ji nakladateli pod nosem a ukázal na jednu pasáž. „Přečti si to. Pak pochopíš, jak mi je.“

„Gabrieli, já...“

„Prostě to udělej. Líp bych to nevyjádřil.“

„Dobře.“ Jonathan sáhl po knize a začal nahlas číst. *„Žiju stále v přítomnosti. Budoucnost neznám. Minulost už nemám. Budoucnost mě tíží jako možnost všeho, minulost jako skutečnost ničeho. Neznám naději ani stesk.“* Tázavě vzhledl. „Co já s tím?“

„Čti dál!“ vyzval ho Gabriel.

„Já vážně nevím...“

„Prosím!“

Jonathan zavrtěl hlavou a vrátil se k textu.

„Jelikož vím, čím byl můj život až do dneška – tolikrát a v tolika věcech pravý opak toho, co bych si byl přál –, co jiného mohu předpokládat o svém zítřejším životě, než že bude tím, co nepředpokládám, co nechci, co na mne doléhá zvenčí, dokonce občas i mým vlastním přičiněním? V mé minulosti není nic, nač bych vzpomínal s marnou touhou prožít to ještě jednou. Byl jsem vždycky jen stopou a zdáním sebe sama. Moje minulost je vše, čím jsem nedokázal být.“

„Až sem,“ přerušil Gabriel nakladatele, načež Jonathan knihu sklonil. „Už to chápeš?“

„Ano.“ Jonathan pomalu pokyvoval. „Chápu, že máš zjevně docela krizi.“

„To je mnohem víc než jen krize. Jsem Bernardo Soares.“

Nakladatel zavrtěl hlavou. „Nejsi. Je to umělecká postava Fernanda Pessoy, která neexistovala.“

„Tak se prostě cítím jako on.“

„No, nic moc,“ pronesl Jonathan a zkrabatil čelo. „Možná máš mírnou depresi. Není divu, když čteš takové věci,“ poznamenal a vrátil spisovateli knihu.

„Tak to není,“ namítl Gabriel. „Nemám depresi, protože to čtu. Čtu to, protože mám depresi.“

„To je věčné dilema, jestli byla dřív slepice, nebo vejce.“ Jonathan si povzdychl a zádumčivě na něj pohlédl. „Jak ti můžu pomoci?“

„Nijak.“

„Tomu nevěřím.“

„Já tomu věřím i za tebe.“

„Gabrieli!“ Opět mu položil dlaň na rameno a povzbudivě se usmál. „Jen se na sebe podívej! Jsi uprostřed života a máš všechno, co si člověk může přát. Tvoji čtenáři tě milují, doslova se koupeš v obdivu a uznání.“ Vstal a začal přecházet před lavičkou sem a tam. Vzhledem k jeho impozantní výšce metr devadesát musel Gabriel zaklonit hlavu, aby se na něj mohl dívat přímo. „Tamhle tvůj dům,“ poučoval ho dál a ukázal na vilku z červených cihel, „vzpomínáš, jak jsi mi pořád říkal, že tvým snem je bydlet u Labe?“

„Ano, vzpomínám.“

„Tak vidíš!“ Jonathan triumfálně vyhodil ruce do výše a zase je nechal spadnout, přičemž dlaněmi plácl o stehna.

„Teď vidím, že o to v životě nejde,“ odpověděl Gabriel.

„O co nejde?“ Jonathan se opět posadil vedle něj a pátravě si ho prohlížel.

„Prostě o tohle. U můj úspěch, dům nebo SUV nebo jachtu v Dánsku. Všechno je to naprosto nedůležité a nehraje to vůbec žádnou roli.“

„A od kdy, prosím tě?“

„Odkakživa. Jen jsem to dlouho nechápal, ale už mi to začíná docházet.“ Hořce se zasmál. „Vždyť je to všechno ubohé! S plachetnicí

nedokážu bez kapitána ani vyplout, protože nemám zkoušky. Už dva roky se houpe nevyužitá v kotvišti v Sonderborgu nebo stojí v zimovišti – proč jsem si tu pitomou věc vůbec kupoval? Protože jsem si myslel, že to patří k úspěchu? Má to vůbec co dělat se štěstím?”

„Chceš zaplatit průkaz?“ navrhl Jonathan. „To není problém!“

„Ne!“ vyštěkl. „Nechápeš, co ti říkám? Všechno to jsou jen materiální věci. A o ty přece nejde!“

„Gabrieli,“ Jonathanův tón se změnil v lehce káravý, „já s tebou samozřejmě souhlasím, že skutečně důležité věci jsou o něčem jiném. Měl bych nejprve začít u sebe!“ Vesele se zasmál. „Než jsem potkal Hannu, byl jsem parádní příklad muže beze smyslu.“

„Na rozdíl od tebe žádnou Hannu nemám.“

„To ale přece není problém!“ konstatoval. „Koneckonců si nemůžeš stěžovat na nedostatek nabídek. Když jen pomyslím, kolik dam ti visí na rtech při autorských čteních, to ani není normální!“

„Přeháníš.“ Proti své vůli a navzdory současnému rozpoložení byl Gabriel polichocen.

„Nepřeháním!“ Teď zazněl Jonathanův hlas horlivě. „Co třeba ta Nataša, která s tebou byla na recepci na Lipském knižním veletrhu? Ta byla přece dost atraktivní, a dokonce působila i sympaticky, s tou už se nevidáš?“

„Nadine,“ opravil ho. „A ne, s tou už se nevidám, nebylo to nic vážného.“

„Ale mohl bys...“

„Jonathane,“ přerušil ho. „Je hezké, že jsi se svou ženou tak šťastný. Ale věř mi, na vztah nemám ani pomyslení. Vždyť se nedokážu snést ani sám, tak to nemůžu očekávat od nikoho jiného.“

„To je nesmysl! Kdo ti tohle nakukal?“

Gabriel pokrčil rameny. „Asi já. Žiju ale v jediné realitě a to je ta, která se odehrává v mé hlavě.“

„Tak to ti musím sdělit, že to není realita, ale tmářské bludy.“ Jonathan kýval hlavou, jako by tím chtěl svým slovům dodat větší důraz. „Zítra bude všechno vypadat jinak.“

„Co jiného mohu předpokládat o svém zítřejším životě,“ citoval Gabriel opět svého oblíbeného autora.

„Nech už toho pitomého Portugalce na pokoji!“

„Má ale pravdu!“ vzeprl se Gabriel. „Každý z nás doufá v zítřek. Jen abychom další den zjistili, že včerejšek, minulost, opět nesplnil naše očekávání.“

„Tvůj pesimismus je nesnesitelný.“

„Vždyť to říkám. Jsem nesnesitelný.“

„Ne ty jako člověk,“ opravil ho Jonathan a uštědřil mu jemný dloubanec loktem do žeber. „Jen tvůj současný pohled na svět.“ Krátce se odmlčel. „Nech mě, ať ti z toho pomůžu ven!“

„Jonathane, jsi strašně pozorný, že jsi přišel jen kvůli mně a hledal mě. A taky si opravdu vážím toho, že mě chceš povzbudit. Ale věř mi, nemá to smysl.“ Sklopil pohled, opět pozoroval špičky svých bot a tiše dodal: „Nic už nemá smysl.“

Nakladatel chvíli mlčel, než rovněž tiše odpověděl: „Takže si kladeš onu velkou otázku po smyslu všeho, je to tak?“

Gabriel přikývl. „A chybějící odpověď mě dovádí k šílenství. Odpověď na to, k čemu to všechno. Proč existujeme? Proč děláme to, co děláme? Proč se den co den probíjíme životem, který pro každého z nás nevyhnutelně směřuje k smrti?“ Opět vzlhl a téměř úpěnlivě pozoroval Jonathana. „Můžeš mi to prozradit?“

Nakladatel pokrčil rameny. „Abychom byli na cestě k ní co nejšťastnější, řekl bych.“

„Hm,“ Gabriel se hořce zasmál, „a když pak jednoho dne zjistíš, že jsi cestou pořád špatně odbočoval a teď stojíš ve slepé uličce?“

„Kde jsi prosím tě špatně odbočil? Vždyť jsi dělal všechno správně!“

„Bohužel ne,“ odporoval. „Spíš naopak.“

„To mi musíš vysvětlit.“

„Nemůžu.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

Gabriel se slabě usmál. „Můžeš si vybrat.“

„Prosím tě! Co to je za tajuplné náznaky? Dostal ses do potíží?“

„Ne, vůbec ne.“ Gabriel se musel proti své vůli skoro zasmát. „Nedostal jsem se do potíží, všechno je úžasné.“

„Vzal sis něco?“ Teď si ho Jonathan podezřívavě prohlížel.

„Vypadá to tak?“

„Upřímně – ano.“

„Můžu tě uklidnit, nic jsem si nevzal ani jsem nepil.“

„Hm.“ Ve tváři nakladatele se zračila bezradnost, už ho zřejmě nenapadalo, co by ještě mohl říct.

Chvíli oba mlčky zírali na vodu, takže kolemjdoucí by si pomysleli, že si každý přemítá o svém. Dva kamarádi, kteří beze slov vzdorují vlhkým poryvům větru, jako kovbojové u plápolajícího ohně.

„Co bys řekl tomu, kdybys to všechno prostě napsal?“ navrhl Jonathan po pár minutách.

„Co mám napsat?“

„Svoje myšlenky a pocity.“

„Kdo by to četl?“

„Lidi jako ty.“ Ušklíbl se směrem ke *Knize neklidu*.

„Nerad bych své čtenáře dohnal k sebevraždě.“

„To se nestane.“

Gabriel zavrtěl hlavou. „Ne, to mi nepříjde jako dobrý nápad.“ Vrhł na přítele nešťastný pohled. „Moji fanoušci ode mě čekají něco jiného.“

„Tím líp! Tak napíšeš něco jiného!“

„Ale to nemůžu,“ odvětil Gabriel a zase se podíval k zemi. „Já už nechci.“

„Co tím myslíš?“ V Jonathanově hlasu náhle zazněly obavy.

„To, co říkám. Už žádné knihy, už nemám co říct ani co psát.“ Krátce se odmlčel. „Jako svého času Karl Kraus. *Přestanu metat slovy; a proč, to nepovím.*“

„Jestli budeš citovat ještě jednoho mrtvého spisovatele, tak ti jednu ubalím!“

„Živí papíru svěří jen málokdy něco chytrého.“

„Naprostá hovadina!“

„Dobře, to je pravda. Ale já... já jsem toho moc chytrého nenapsal.“

„Mám ti z našeho tiskového oddělení nechat přeposlat všechny recenze tvých románů? Nebo dopisy a maily od čtenářů?“

„Ne!“ zvolal Gabriel a pozvedl ruce na obranu. „Jen to ne! Jen prostě...“ Teď pro změnu vstal on, dvakrát přešel před lavičkou sem a tam, než se zastavil přímo před Jonathanem a hleděl na něj s potměným výrazem. „V mých knihách není nic upřímného, chápeš?“

„Ne,“ opáčil Jonathan. „To vážně nechápu. Nakonec přešeš fikci, žádnou literaturu faktu.“

„Ano,“ Gabriel se cynicky zasmál. „Píšu o hlubokých pocitech, přestože jsem vnitřně otupělý a odumřelý.“

„Přinejmenším patos ti jde ještě dobře,“ pokusil se nakladatel o bezradný vtíp.

„Myslím to naprosto vážně! Připadám si jako lhář, jako slepý, který mluví o barvách. Vážně,“ zase se posadil, „můj nejdelší vztah, jestli se tak dal vůbec nazývat, vydržel dva roky. A mně že říkají německý Nicholas Sparks? To je přece absurdní!“

„Sebastian Fitzek ve svých knihách masakroval jednoho člověka za druhým, aniž kdy někoho skutečně zavraždil.“

Gabriel povytáhl obočí. „Jsi si naprosto jistý?“

„Ne,“ připustil s úšklebkem Jonathan, „ne tak úplně.“

„Vidíš!“

Nakladatel se zasmál, pak si odkašlal. „Pojďme se bavit zcela konkrétně. Víš, že jsme na příští rok už naplánovali tvůj nový román a že jsi nám to podepsal?“

Gabriel přikývl. „Ano, samozřejmě, že to vím.“

„A je ti taky jasné, že by to pro nakladatelství znamenalo docela katastrofu, když ho nedodáš?“

„To taky vím.“ Ztěžka polkl. „Ale co mám dělat? Jen těžko ze sebe něco vymlátím, když tam nic není.“

„Když tam *ještě* nic není,“ navrhl Jonathan, „měl by sis na to dát víc času.“

„To jsem taky udělal!“ zaprotestoval Gabriel. „Už týdný sedím každý den u stolu a zírám do notebooku. Ale mozek mám stejně prázdný jako obrazovku.“

„Naprosto normální spisovatelský blok, to se stává.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „To se ti právě snažím vysvětlit. Je to...“

„Všechno jsem to pochopil,“ přerušil ho Jonathan. „Přesto si myslím, že si jen potřebuješ odpočinout.“

„Odpočinout?“ opakoval nevěřícně Gabriel. „Od čeho? Den co den tady vysedávám, nenesu za nikoho ani za nic odpovědnost, když odhlédnu od Tavora,“ ukázal na pospávajícího psa, „kterému dám

dvakrát denně nažrat a kterého sem tam vyženu před dveře. Jinak si můžu dělat, co se mi zlíbí. Když nemám chuť vstát, zůstanu ležet, koukám v posteli na Netflix, brouzdám po Facebooku nebo čtu online časopisy. Dvakrát týdně přijde uklízečka, uklidí a vypere mi, na jídlo chodím do restaurace nebo si něco nechám přivést.“

„Právě jsi tvrdil, že už týdný sedíš u stolu.“

„Vždyť taky ano! Ale nic z toho. Rozhodně nic, od čeho bych si musel odpočinout.“

„Každý myšlenkový proces je náročná práce.“

„Milý příteli.“ Teď položil Gabriel ruku na rameno nakladateli. „Tvé pochopení tě šlechtí, ale obávám se, že tě budu muset poprosit, abys mě vyvázal ze smlouvy.“

„Cože?“ Jonathan se na něj zděšeně podíval a vyskočil z lavičky, jako by ho štípl krab do jeho chlouby.

„Zálohy samozřejmě vrátím,“ dodal rychle Gabriel.

„O to přece nejde!“ Jonathanovi se z tváře vytratila veškerá barva. „Jde o tvé čtenáře, kteří na tebe spoléhají, na Henriho Fjorda! Jde o nakladatelství, o zaměstnance!“

„Nedělej mi to těžší, než to je.“

„Ale ano, milý zlatý,“ vrátil mu to nakladatel, „samozřejmě, že ti to budu dělat těžší, je to moje práce.“ Slyšitelně zalapal po vzduchu. „Poskytnu ti veškerou podporu, kterou potřebuješ, stačí jen říct.“

„Myslím, že...“

„Jestli chceš, můžeš psát v nakladatelství, aby ti to tady nepadalo všechno na hlavu,“ skočil mu Jonathan do řeči a drmolil další návrhy. „Uvolním paní Künneovou ze všech ostatních úkolů, aby ti mohla knihu bez ustání redigovat, když budeš chtít. Pro mě za mě ti seženeme spoluautora, se kterým můžeš pracovat. Samozřejmě naprosto diskrétně a neoficiálně, to se rozumí samo sebou. V případě potřeby bychom mohli titul v edičním plánu přesunout na přespříští jaro, to by znamenalo...“

„Ne,“ uťal ho energicky Gabriel. „Copak to nechápeš? Já – už – nechci – a – nemůžu!“

„Prosím!“ Jonathan složil dlaně k sobě jako při modlitbě a věnoval Gabrielovi pohled, který musel obměkčit i kameny v ochranných valech na nábřeží. „To mi nemůžeš udělat!“

„Taky nechci,“ řekl a zněl při tom nekonečně vyčerpaně. „Jen mě nenapadá, jak z toho ven.“

„Prosím!“ trval na svém nakladatel. „Úpěnlivě tě prosím! *Musíš* psát, jinak to bude katastrofa!“

„Co kdyby mě přešel autobus?“ zaprotestoval Gabriel. „Nebo jsem byl připojený na mimotělní oběh? Pak bys taky musel žít s tím, že už ze mě nekápně žádný další titul.“

„To je pravda,“ přitakal Jonathan. „Jenomže ty nejsi na mimotělním oběhu.“

„Ale ano,“ odporoval. „Jsem na duševním mimotělním oběhu!“

„Krásná metafora!“ Jonathan zněl skutečně nadšeně. „Rozhodně si to zapamatuj pro další knihu!“

„Žádná další kniha nebude!“

„Dobře, dobře!“ Nakladatel zvedl chlácholivě ruce, ještě jednou přešel sem a tam a pak si opět sedl vedle něj. „Mám tedy návrh. Počkáme dva měsíce, a když ti i potom bude stejně jako dneska, rozvážeme smlouvy.“

„Myslíš, že to něco změní?“

„To nevím. Ale stojí to za pokus, než hodíš nadobro flintu do žita.“ Měřil si ho tak naléhavě, tak zoufale, že Gabriela mravenčilo až v morku kostí. „Jak jsem řekl. My v nakladatelství tě potřebujeme, patříš k našim nejdůležitějším autorům. Vlastně jsi ten nejdůležitější.“

„Hm.“ Gabriel se krátce zamyslel, než pomalu a jen nerad přikývl. „Tak dobře. Dva měsíce. Nebo nejlíp do Vánoc.“

„To je přes tři měsíce.“

„Tak ne.“

„Ale ano, ano!“ zacouval Jonathan. „Do Vánoc, není problém, jasné! To bude super!“ Nadšením zatleskal.

„Ale nedělej si velké naděje,“ tlumil Gabriel nakladatelovu radost. „Nedokážu si představit, že mě během příštích týdnů napadne něco, co by stálo za to napsat.“

„To ještě uvidíme,“ opáčil Jonathan a usmál se na něj tak dobře naladěm, jako by jeho autor právě odevzdal třicetistránkové, dokončené exposé na román století, který už stačilo jen sepsat.

„To ano.“

Jonathan ho poplácal po stehně. „Prostě se uvolni a inspirace už přijde. Tak to bývá. Když s tím nepočítáš, najednou ‚pink‘!“

„Pink,“ zopakoval Gabriel sarkasticky.

„Už musím,“ prohlásil nakladatel a vstal. „Ale zítra ti zavolám.“

„Jo, v pohodě.“

„Tak zatím,“ Jonathan pozvedl na rozloučenou ruku, pak odkrácel pískem vzhůru k ulici.

Gabriel zůstal sám. Na lavičce s ohmatanou knihou. Naprosto bezradný. Jestli mu už týdnů bylo těžko u srdce, teď mu připadalo, jako by mu vnitřnosti tížil betonový blok. Protože věděl, že zklame Jonathana i celé nakladatelství. Tak jako zklamal pokaždé v rozhodujících chvílích života. Sebe. Ostatní.

Pondělí, 16. září

Miriam

Do obchodu vstoupil pár se dvěma chlapci ve věku asi šesti a tří let. Všichni tři seversky světlaví a opálení, jako by právě seskočili z plachetnice po delší plavbě. Miriam rodičům hádala kolem pětatřicítky nebo zkrájě čtyřicítky – a vzhledem ke drahému značkovému ošacení, v němž byla oblečená jak žena, tak i muž a děti, měla dojem, že si museli splést dveře. Co u ní ta designová rodinka pohledává?

Měla vytrénovaný pohled na to, jak se lidé oblékají, kromě jiného díky dlouholeté práci PR asistentky v jednom – dnes již zkrachovaném – značkovém obchodě s dětskou módou. A tihle lidé rozhodně patřili do kategorie „drahé a nové“. Ani náhodou to nebyla typická klientela „Miriaminy drobečkárně – second handu pro děti“. Takoví lidé spíš navštěvovali exkluzivní butiky na nákupní třídě Eppendorfer Baum nebo Neuer Wall a kupovali bundičky za ceny, které by „normální“ lidi stál týden dovolené.

Miriamin obchůdek se naproti tomu nacházel v boční ulici v Lokstedtu. Ve čtvrti, kterou makléři s oblibou označovali za „šik Eppendorf“, přestože se de facto rozkládala za fakultní nemocnici tvořící magickou hranici mezi městskými částmi. Prodejní plochu se třemi mini kanceláři, záchodem se sprchou a kuchyňkou získala za hubičku (devět eur na metr čtvereční) poté, co Beka, která Miriam doprovázela na jednání s majitelem, rozložila výtisk hamburské katastrální mapy dokazující, že objekt se nachází v Lokstedtu. Lokstedtu! Ne v Eppendorfu! A protože se zjevně nenašel nikdo jiný, kdo by chtěl přihodit patnáct nebo šestnáct eur, Miriam prostory získala.

Pro její potřeby bylo rozložení ideální. Ze třech pokojíčků vzadu připadl jeden Lucii, kde si dělala po škole úkoly a hrála si, jeden sloužil jako sklad a do třetího s dveřmi do vnitrobloku Miriam hledala podnájemníka, který potřeboval místo na práci. A který by mohl občas zaskočit v obchodě, když musela rychle zaběhnout do školy, s Lucií k doktorovi nebo něco zařídit.

V Drobeckárně se cítila dobře – ale krámeček, jeho poloha ani fasáda samozřejmě neodpovídaly obchodům, jejichž práh by kdy překročili lidé s botami od Tod's.

„Dobrý den!“ pozdravila přesto přátelsky rodinku a zvedla se z barové židličky za pultem, aby dala najevo, že je připravena poradit.

„Jen se podíváme,“ odpověděla vysoká žena a ihned se jala procházet první stojan s oblečením. Měla elegantně vyčesané vlasy, z nichž se neuvolnil ani vlásek. Fascinující. Miriam vzdala boj se vzpurnou černou hřívou už před lety a většinou si ji jen svázala gumičkou do drdolu, což vypadalo někdy více, někdy méně zdařile. Pokradmu se prohlížela v zrcátku na líčení stojícím na polici vedle pokladny. Dnes spíš méně.

„Musím si zavolat, lásko,“ oznámil muž ženě a za vteřinu už zase vyšel ven. Tam začal pochodovat sem a tam před výkladem, s telefonem u ucha.

„Hm,“ odpověděla blondýna s nepřítomným přikývnutím, zatímco zamračeně sundávala z ramínka růžové patchworkové šatičky ve velikosti šedesát osm a držela je proti světlu dopadajícímu sem z ulice.

„Klučičí věci mám tady,“ vysvětlovala Miriam ze svého místa a naznačila do pravého rohu obchodu. „A všechno nad velikost devadesát osm visí tamhle.“ Ukázala na stojan přímo před pultem.

„Hledám něco pro dceru našich přátel,“ prohlásila žena a zkoumavě rozeplula a zapnula zip na šatičkách. Na pravém prsteníčku se zablýskl šperk, který Miriam na zlomek vteřiny přímo oslnil. A proti své vůli posmutněla a ozvala se v ní žárlivost. Je to nutné? Musela jí sem do jejích potemnělých myšlenek nakráčct zrovna rodinka Šťastných a Bohatých? Jako by je někdo v castingovém řízení záměrně vybral a naschvál jí je vehnal do cesty, aby se necítila jen bídně, ale přímo prachbídně!

„Ludwigu, Julie,“ řekla žena synům, zatímco stále ještě mučila zip šatiček, „můžete si zatím tamhle pohrát.“ S těmi slovy se předklonila a postrčila ratolesti směrem k velkému regálu nalevo, v němž se vršily hračky. Chlapci se na ně okamžitě vrhli a začali s křikem a rámusem brát z polic všechno, co tam Miriam naaranžovala jako dekorace.

„Ehm,“ vyšlo z Miriam, „to je ale...“

„Prosím?“ Žena tázavě zvedla oči a počastovala ji pohledem, který by umlčel i předsedu představenstva miliardového koncernu. Miriam cítila, že ji ledově modré oči doslova provrtaly.

„Ale nic,“ odpověděla koktavě, „já...“

Nicméně žena už ji vůbec neposlouchala, už se zase zaobírala zipem.

Miriam se opět posadila na židličku a cítila se podivně vyčerpaně. Proč zákazníci neupozornila na zalaminovaný nápis u polic s hračkami, který mohli přehlédnout jen lidé se žlutou páskou a třemi puntíky?

Milí zákazníci, milé zákaznice! Prosím dávejte pozor na své děti. Na hračky se podívejte a klidně je vezměte i do ruky, ale nevyndávejte je prosím ven. Často se bohužel něco rozbije nebo ztratí. Moc děkuji, vaše paní Drobková!

Ano, měla té zákaznici něco říct. Ale netroufala si. Nevěděla, jestli to dělaly ledově modré oči nebo to, že Miriam najednou přezdívka, kterou si pro ni vymyslela Beka, připadala naprosto trapná, takže na ni nechtěla ženu upozorňovat. Spíš to druhé. Paní Drobková! Bylo jí třicet osm let a dělala ze sebe postavičku z dětského seriálu!

„Podívejte se,“ přerušila žena její myšlenky, „tohle mi ale přijde trochu obnošené.“ Pozvedla šatičky, teď působila podrážděně.

„No,“ opáčila Miriam a zase se zvedla, „zkrátka second hand.“

„Second hand?“ Zákaznice rychle pověsila ramínko zase zpátky, jako by šaty byly napuštěné biochemickou bojovou látkou.

„Ano,“ potvrdila Miriam a propnula záda. „Máme to i v názvu. Drobečkárna, second hand pro děti.“

„Ach.“ Blondýna od stojanu s oblečením o krok ustoupila. „To jsem asi přehlédla.“

„Všechno je to čisté a bez vad,“ ujistila ji rychle Miriam a zároveň se podivila svému omluvnému tónu. Zněla téměř, jako by se styděla.

„Ludwigu, Julie,“ zavolala žena, aniž jí druhá informace stála za jakýkoliv komentář, „pojdte, musíme jít!“

Než ji mohla Miriam poprosit, aby uklidila zbytky hraček po svých ratolestech, žena s dětmi vyběhla ven. Tam cosi řekla manželovi, který krátce oddálil mobil od ucha a široce se zašklebil, to Miriam rozeznala dokonce i na dálku přes výklad. Pak položil ruku manželce kolem ramen a s klidem lidí, kterým v pondělí odpoledne patří celý čas světa, se loudali pryč a za pár okamžiků zmizeli.

Nechali za sebou Miriam s nepříjemným pocitem ponížení.

Pondělí, 16. září

Gabriel

Možná je načase, abych vynaložil jedinečné úsilí a pohlédl na svůj život. Vidím se uprostřed nezměrné pustiny. Mluvíím o tom, čím jsem byl včera, řečeno literárně, a snažím se vysvětlit si, jak jsem se tam dostal.

Zaklapl Pessovu knihu a vstal z lavičky. Ještě jednou pohlédl na vodu, vítr roztančil po Labi vlnky s korunou z pěny. Strhl si čepici z hlavy, zavřel oči a cítil, jak mu o pár vteřin později poryv větru rozcuchal vlasy. Život. A otázka, jak se dostal až sem.

„Pojď, Tavore,“ řekl a pohlédl na psa, který vstával jako ve zpomaleném filmu. Společně vykročili k domu. Po šlofiky se určitě bude cítit líp.

Pondělí, 16. září

Miriam

Pomalou přejížděla pohledem po krámku, bezradně se rozhlížela po Drobečkárně a pokoušela se dívat se na ni očima člověka, který do ní vkročil poprvé.

Až na povalující se hračky to tady bylo opravdu pěkné a uklizené. Nabízené zboží z druhé ruky viselo na bílých ramínkách pečlivě srovnané podle velikosti, pohlaví a druhu (bundy, kalhoty, šaty) na lesklých chromovaných stojanech a každý kousek byl naprosto v pořádku a samozřejmě čistý. Na to Miriam při nákupu hleděla, nebrala nic, co patřilo do kontejneru s oblečením. U většiny jejích věcí bylo zapotřebí opravdu přísného zkoumání, aby člověk vůbec poznal, že se jedná o nošené oblečení.

Při odkupu sice platila „jen“ ceny běžné na bleším trhu, ale většina věcí, které se jí dostaly pod ruku, byly prakticky zánovní. Lidé byli často jednoduše rádi, že se hadrů zbavili bez komplikací, udělali něco málo pro udržitelnost, popovídali si s Miriam a třeba si dokonce něco odnesli.

Rozhlížela se dál, ale nedokázala odhalit nic, co by jen náznakem mohlo vzbudit odpor a vypadalo jako hrabárna. V polici hned za vstupními dveřmi stály dětské boty ve velmi dobrém stavu od velikosti devatenáct po pětaticítku, drobnosti jako body, ponožky, punčocháče, spodní prádlo, čepice, šály a věci na koupání byly přehledně srovnané, rovněž podle velikosti, v průhledných krabicích. Praktické a zároveň vzhledné.

Kromě oblečení Miriam většinou nabízela i něco z přidruženého zboží. Jednou to byl téměř nový kočárek, mívala vajíčka a autosedačky, tepelné zářiče, přebalovací tašky, nerozbitné melaminové nádoby, školní batohy, koloběžky, houpačky, brusle, helmy na kolo, batohy a spoustu dalšího. Ne, Drobečkárna se rozhodně nemusela schovávat za bohatší příbuzné na Neuer Wall v centru Hamburku, alespoň pokud šlo o sortiment.

Miriam si své malé království s láskou zařídila před půl rokem společně s Bekou. Celé dny vyklízely, rekonstruovaly, každou zeď vymalovaly v jiném pastelovém odstínu, a dokonce i barevně natřely jednotlivé police. Zdi lemovaly ozdobné obruby s cirkusovými postavičkami, jedna ve výšce dospělých očí, jedna tak aby ji dobře viděly děti.

Beka si samozřejmě neodpustila, aby rozvržení prostor velmi přísně dodrželo zásady feng-šuej, takže prodejní pult s pokladnou stál vlevo v rohu – podle Rebecy na místě zajišťujícím bohatství. Jaká pravidla feng-šuej platila pro zbytek krámků, už Miriam zapoměla – ale zrovna místnost vpravo vzadu, kam hledala podnájemníka, byla dosud prázdná. Drobečkárna celkově působila jako milý domeček pro panenky se spoustou roztomilých detailů: mezi komínky svetrů nebo triček seděla plyšová zvířátka, jako třeba růžový dráček, hroch nebo plyšový pejsek s prosebným pohledem a dlouhýma plandavýma ušima, uprostřed místnosti se ze stropu pohupovali papíroví motýli a závěs, kterým Miriam v rohu oddělila převlékací kabinku, Beka ušila z plátna potištěného oblíbenými disneyovskými postavičkami. Výklenek hned vedle vymalovala sluníčkovou žlutou a umístila do něj přebalovací pult s měkkou podložkou. V šuplících se kromě vlhčených ubrousků a krému skrývaly ještě pleny velikosti jedna až šest. Myslela skutečně na všechno.

Každé dva až tři týdny Miriam obměnila dekoraci ve výlohách a postavila aktuální hity – měla nejen oblečení z H&M, Zary a obvyklých značek, ale třeba i košili od Ralphi Laurena nebo jeden dětský kabátek od Burberry (když si na internetu hledala cenu za nový kus, aby se rozhodla, za kolik trenčkot nabídne, málem ji to porazilo). Do dvou bílých polic po devíti přihrádkách Miriam záměrně vkládala věci, které měly u malých drobečků vzbudit nutkání si je vyzkoušet.

Právě z tohoto důvodu kupovala nové zboží ve velkoobchodě, protože stará známá moudrost praví, že myši je nejlepší chytat na špek: neonové gumové míčky, sešity se samolepkami, vodní pistolky, třpytivé tetování, angličáky, plastelínu, módní doplňky na vyzkoušení a další drobnosti spolu se dvěma skleněnými miskami se sladkostmi, jako byl jedlý papír, lékořicové pendreky, praskací prášek nebo pěnové želé bonbony.

Drobnou „návnadu“ považovala za legitimní, koneckonců i děti si měly návštěvu Drobečkárny užít. No dobře, stávalo se, že děti rodiče do krámku doslova vtáhly. Ale nebyla to strategie, kterou by nepoužívaly i jiné obchody.

Při té myšlence Miriam napadlo, že Lucii svatosvatě slíbila, že dnes zavře o dvě hodiny dřív a půjde s ní do Mikada. Jediné hračkářství v okolí každému dítěti, které si tam na své narozeniny objednalo narozeninový balíček, poslalo v jeho slavný den přáníčko s pozvánkou, aby si zašlo vyzvednout překvapení. Poté, co Lucie v sobotu obdržela pohlednici s blahopřáním, musela dnes nutně, nutně, nut-ně do Mikada, aby si dárek vyzvedla!

Miriam si zhluboka povzdychla, došla k polici, před níž na zemi ležely vysypané hračky, a začala je zase sestavovat a uklízet. Nerada měnila otvírací dobu, protože každý zákazník stojící před zamčenými dveřmi byl pro ni dost možná ztracený. Navíc ji pálilo nenáviděné účetnictví a včera si – jako už mnohokrát – předsevzala, že s ním dnes konečně začne, trochu utřídí účtenky, protože v pondělí býval v obchůdku klid.

Už to vážně hořelo. Z police pod prodejním pultem vyčuhovalo šest krabic od bot vyčítavě přetékajících nashromážděnými doklady o příjmech a výdajích. Potřebovala je roztrídít a svázat, do konce roku musela finančnímu úřadu poslat všechny údaje. Po otevření Drobečkárny první měsíc ještě všechno poctivě ukládala do šanonu, jak ji to naučili na semináři pro začínající podnikatele na téma „evidence příjmů a výdajů“. Od druhého měsíce bohužel vypukl chaos. Nebo, upřímně řečeno, nechut, takže přešla k metodě „krabic od bot“. Když si od té doby v nějaké volné chvíli vzala jednu z krabic, aby doklady protřídila, pokaždé jí hned po pár minutách ztěžkla víčka,

takže krabici rezignovaně vrátila do police. Od otevření měla měsíční průměrný obrat asi dva tisíce eur. Na jednu stranu dobře, protože pořád ještě spadala mezi drobné podnikatele osvobozené od tak otravných věcí jako daň z obratu nebo živnostenská daň – na druhou stranu to bylo i po připsání přídavek na děti a sirotčího důchodu moc málo na to, aby pokryla všechny náklady. Kromě nájmu za obchůdek musela zaplatit ještě byt a výdaje za sebe, Lucii a jejich běžný život. Nechtěla se ale trápit, Drobečkárna teprve začínala, musí mít zkrátka trpělivost.

Pohled jí opět padl na krabice od bot. Ani dnes z předsevzetí, že protřídí alespoň jednu, nic nebude. Za deset minut přijde Lucie ze školy a vylet do Mikada jí napevno slíbila.

Miriam často měla špatné svědomí, protože dcera každý den – až na případy, kdy šla ven s Alissou nebo jinou kamarádkou – vysedávala od čtvrt na pět do šesti v místnůstce za krámkem, aby její matka mohla ještě pracovat. Zatímco spolužáky vozili rodiče na plavání, klavír nebo hokej, Lucie se spokojila s tím, že seděla u psacího stolu, dělala si domácí úkoly, pak něco vyráběla nebo malovala a při tom poslouchala audioknihy. A ani si nepostěžovala.

Miriam zase cítila, jak ji smutek téměř okrádá o vzduch. Před očima jí vyvstala rodinka, která před chvílí odešla. Ještě před třemi lety s Lucií taky vedly takový život. Možná ne tak zazobaný, ale byli máma, táta, dcera ve velkém čtyřpokojovém bytě ve staré zástavbě se zahradou v Bismarckově ulici, v malebném prostředí přímo u Isebeckého kanálu. Šťastná rodina, v zásadě bezstarostná.

Miriam si přinejmenším vždycky myslela, že jsou šťastní. Nikdy by si nepomyslela, že jejich štěstí může ze vteřiny na vteřinu naprosto zmizet.

A teď? Teď žije s dcerou na padesáti jednom metru čtverečním ve dvou pokojích, v ošklivém domě z neomítnutých červených cihel na hlavní ulici. Čtrnáct partají na dům, nic lepšího pro ně ve čtvrti Hoheluft nesehnala.

Kvůli Lucii chtěla alespoň zůstat ve čtvrti, aby dcera kromě táty nepřišla i o všechny kamarádky. Miriam raději skousla, že musí každý večer rozkládat pohovku na spaní, aby vůbec mohly mít něco jako